

ZVON

BŘEZEN/MARCH

2017

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Return of the Prodigal Son
Bartolomé Esteban Murillo

Augustiniáni

Rád svätého Augustína má zaujímavú históriu i spiritualitu. Svätý Augustín bol jeden z najväčších kresťanských intelektuálov a cirkevných otcov Západu. Sám žil neskôr v rehoľnom spoločenstve a ako biskup napísal aj pravidlá rehoľného života, známe ako Regula sv. Augustína. V čase života sv. Augustína (zomrel v roku 430) rehoľný život v Cirkvi nebol centrálné formalizovaný predpismi, skôr sa jednalo o komunity ľudí zapálených pre Krista s rôznym zameraním (pustovníci, spolky na pomoc chudobným a chorým, spoločenstvá kňazov a pod.). Tieto však mali v Cirkvi už od prvých storočí tradíciu a isté pravidlá, písané či nepísané.

Augustínovu komunitu, keďže bol biskup, by sme si mohli predstaviť ako komunitu rehoľných kanonikov (o ktorých som písal v minulom článku). Čiže jednalo sa o vo svete aktívnu komunitu kňazov a nie uzavretú kontemplatívnu komunitu na spôsob benediktínov. Samotný rád svätého Augustína bol však založený až v roku 1244 a to pápežom bez nejakého zakladateľa alebo silného príbehu na pozadí jeho vzniku. Išlo o to, že viaceré komunity pustovníkov v Taliansku, najmä v horských oblastiach Toskánska, žiadali Cirkev o istú formu formalizácie ich života s regulou a štruktúrami. Cirkevné authority im odporučili zjednotiť sa do jedného rádu pod regulou sv. Augustína a prijať spôsob života žobravých rádov. Táto požiadavka pápeža mala svoju logiku - v 13. storočí, ako sme už spomínali pri františkánoch a dominikánoch, sa vďaka obchodu začali výraznejšie rozrastať mestá, čo si vyžadovalo aj isté úpravy v štruktúrach a pastoračnom prístupe Cirkvi. Pre týchto pustovníkov to však znamenalo aj pomerne zásadnú zmenu životného štýlu, lebo boli zvyknutí na život na samotách ku ktorému isto aj inklinovali, keďže sa preňho rozhodli. Naproti tomu žobravé rády (napr. františkáni a dominikáni), ktoré začali vznikať práve v 13. storočí nesporne pôsobením Ducha Svätého a pre Krista zapálených ľudí ako bol napríklad sv. František, sú aktívne apoštolské spoločenstvá – to znamená, že žijú prevažne v mestách, vedú pastoračnú vo farnostiach, učia na školách, a celkovo sú v kontakte s okolitým svetom.

Toto musela byť pre pustovníkov naozaj výzva, prijať takýto spôsob života. Oni túto výzvu pastierov Cirkvi s otvoreným srdcom prijali a pochopili, že ak chcú nasledovať Krista majú byť tam, kde ich Cirkev a cez jej pastierov Duch Svätý volá. Zjednotili sa do jedného spoločenstva,

aby tak spolu žili a pracovali pre spásu nesmrteľných duší. Augustiniánsky rád nemá jediná špecifickú aktivitu, ako ostatné rehole, výber činnosti rádu je podmienený potrebami Cirkvi v rôznych dobách a na miestach, kde rád pôsobí. Myslím, že aj my by sme sa mohli inšpirovať otvorenosťou augustiniánov pre potreby Cirkvi – niekedy je treba zaprieť sám seba a zabojsovať pre Ježiša, hoci by sme možno radšej žili inak, inde alebo s niekým iným. Je dôležité, aby sme mali v živote istý “kresťanský nadhľad” – dokázali sa pozrieť na veci v našich životoch aj z pohľadu večnosti a toho čo Boh od nás chce, s vedomím, že náš milujúci Pán je s nami a pri nás. Zmysel pre obetu, tak dôležitý pre každého a naozaj vlastný nám kresťanom, pramení práve z tohto vedomia, že Pán je v tom s nami a že keď plníme Jeho vôľu tak naša námaha má zmysel. A to nemusia byť vôbec veľké ani rýdzo duchovné veci ako modlitba, niekedy úplne stačí bez reptania a s radosťou si plniť každodenné povinnosti – s vedomím, že to či ono nerobím len pre šéfa/manžela/deti a podobne ale pre samotného Ježiša.

Na záver ešte pripomeniem, že okrem zástupu svätcov do rehole augustiniánov patril aj Martin Luther. Zo súčasných augustiniánov by som ako zaujímavosť spomenul slovenského pátra Pavla Benedikta, ktorý je momentálne sakristiánom Sv. Otca vo Vatikáne. Je to služba, ktorá bola tradične zverená augustiniánom a pápežský sakristián je zároveň aj správcom farnosti vo Vatikáne a tým pádom aj vysluhuje sviatosti ako pomazanie chorých pápežom. Takisto asistuje pri konkláve a oblieka nového pápeža.

NAPROTI PŘES ULICI se staví nový dům. Ještě před rokem zde stály tři menší budovy. Během loňského léta přijely bagry, domy zbořily a připravily místo pro stavbu nového většího domu. Podle plánu má mít tento dům 5 pater a také podzemní garáže. Teď je stavba v plném proudu a každý den od rána do večera slyším rachot strojů a vidím pokrok ve stavbě. Nejvíce trvala příprava a hloubení základu. Možná tři měsíce se vystužovalo ložisko, stroje zavrtávaly kovové tyče do země a pak přijely domíchávače s betonem a do železné konstrukce se nalily tuny

betonu. Pak se na tomto základě začalo stavět. Každé patro se zatím postavilo během jednoho týdne. Teď je postaveno druhé patro.

Mimo tempa stavby mě také zaujalo, jak velmi

dobře musí být zorganizovaná tzv. logistika celé stavby. Co, kdy a kdo má co přivést, a nebo odvézt. Myslím si, že to je také velmi důležité a ovlivňuje to rychlost stavby. Tak má být dům postaven během několika týdnů, ale tzv. hrubá stavba nebude ještě plně připravena k používání. Dům se musí vybavit a dokončit uvnitř. Tato část stavby také zabere delší čas.

S duchovním životem je to podobné. Nejdůležitější a nejdéle vyžadující čas jsou dobré základy pro můj duchovní život. Je to dobře fungující rodina. Rodiče, kteří vštěpují dětem základy modlitby, návštěva kostela, četba Písma svatého. Láska a porozumění, které mne v dětství a mládí obklopují, jsou velmi důležité pro můj budoucí duchovní růst. Zpočátku to nebude moc vidět, ale na takových základech se potom velice dobře a rychle buduje. Vyrůstá krásný dům. Jak jsem se zmínil, celá stavba a její harmonický růst záleží na tzv. logistice. Určitě není dobré, abych v duchovním životě chtěl „dopravit na stavbu života“ vše najednou. Všechno má svůj čas. Svůj čas mají Vánoce, kdy svým dětem poprvé vysvětlím, že dárky nenosí Ježíšek. Svůj čas má také doba, kdy svým dětem vysvětlím důležitost zpovědi. Svůj čas má také debata o spletených mezilidských vztazích.

Poslední fází každého krásného domu je jeho vnitřní vybavení. Dům prakticky vybavujeme celý život, stále něco doplňujeme nebo měníme, tak abychom se cítili doma dobře. Duchovní život je také takovým vybavováním. **1. března začínáme Popeleční středou** dobu postní. Je to krásná šance udělat pořádek v duchovní životě. Vyvést pryč, co nám brání žít dobře a přivést to, co bude prospívat našemu duchovnímu zdraví.

Přeji Vám hezké čtení, Fr. Antonín

Why Confess to a Priest?

A View from the Pew
by Deacon Greg Kandra

Once I got into a lively discussion about confession. And a question came up: Why do we have to go to a priest for confession? Can't we just tell God we're sorry on our own?

Pope Benedict once answered that question beautifully during a visit to a prison in Rome. In an unprecedented move, the inmates were allowed to ask him some questions. A partial transcript of the conversation follows:

Your Holiness, I was taught that the Lord sees and reads inside of us. I wonder why absolution is delegated to priests? If I asked for it on my knees alone in my room, turning to the Lord, would he absolve me? Or would it be another kind of absolution? What would the difference be?

You are asking me an important question. I would say two things. The first: Naturally, if you kneel down and, with true love for God, pray that God forgives you, He forgives you. It has always been the teaching of the Church that [if] one, with true repentance ... asks for forgiveness, he is pardoned by God. This is the first part. If I honestly know that I have done evil, and if a love for goodness, a desire for goodness, is reborn within me ... and I ask forgiveness of God ... He gives it to me.

římský biskup František u zpovědi

But there is a second element: Sin is not only a “personal,” individual thing between myself and God. Sin always has a social

dimension, a horizontal one. With my personal sin, even if perhaps no one knows it, I have damaged the communion of the Church, I have sullied the communion of the Church, I have sullied humanity. And therefore this social, horizontal dimension of sin requires that it be absolved also at the level of the human community, of the community of the Church, almost physically. Thus, this second dimension of sin, which is not only against God but concerns the community too, demands the Sacrament, and the Sacrament is the greatest gift in which, through confession, we can free ourselves from this thing and we can really receive forgiveness in the sense of a full readmission to the community of the living Church, of the Body of Christ. And so, in this sense, the necessary absolution by the priest, the Sacrament ... is an expression of the goodness of God because it shows me also concretely, in the communion of the Church, [that] I have received pardon and can start anew.

Thus, I would say, hold onto these two dimensions: the vertical one, with God, and the horizontal one, with the community of the Church and with humanity. The absolution of the priest, the sacramental absolution, is necessary to really absolve me of this link with evil and to fully reintegrate me into the will of God, into the vision of God, into his Church, and to give me sacramental, almost bodily certitude: God forgives me, He receives me into the community of His children.

At the end of discussion with Pope Benedict, another inmate read the following prayer:

Oh God, give me the courage to call you Father. You know that I do not always give you the attention you deserve. You do not forget me, even though I so often live far from the light of your face. Come close, despite everything, despite my sin however great or small, secret or public it may be. Give me inner peace, that which only you know how to give. Give me the strength to be true, sincere: Tear away from my face the masks that obscure the awareness that I am worthy only because I am your son. Forgive me my faults and grant me the possibility to do good.

Shorten my sleepless nights: Grant me the grace of a conversion of heart. Remember, Father, those who are outside of here and still love me, that thinking of them, I remember that only love gives life, while hate destroys and resentment turns into hell long and endless days. Remember me, O God. Amen.

Slovo Boží je dar. Druhý člověk je dar.

Drazí bratři a sestry,

postní doba je novým začátkem a cestou, která vede k bezpečnému cíli: k velikonočnímu zmrtvýchvstání a ke Kristovu vítězství nad smrtí. Toto období se vždy na nás obrací s naléhavou výzvou k obrácení; křesťan je povolán k tomu, aby se vrátil k Bohu „celým srdcem“ (Joel 2,12), neuspokojoval se průměrným životem, ale aby ve svém přátelství s Pánem rostl. Ježíš je věrným přítelem, který nás nikdy neopustí, a přestože hřešíme, trpělivě očekává, že se k němu vrátíme. Tímto očekáváním projevuje svou vůli k odpuštění.

Půst je příznivou dobou pro to, aby se zintenzivnil duchovní život prostřednictvím posvátných prostředků, které nám církev nabízí: půst, modlitba a almužna. V základě toho všeho spočívá Boží slovo, k jehož vytrvalejšímu poslechu a meditaci jsme v tomto období zváni. Zvláště bych se chtěl pozastavit u podobenství o boháči a Lazarovi (Lk 16,19-21). Nechme se inspirovat touto tak významnou pasáží, jež nám poskytuje klíč k pochopení toho, co máme konat, abychom dosáhli pravého štěstí a věčného života, a povzbuzuje nás k upřímné konverzi.

1. Druhý člověk je darem

Podobenství začíná tím, že představuje dvě hlavní osoby, avšak pouze chudšas je popsán podrobněji: nachází se v zoufalé situaci a nemá sílu se z ní dostat; leží u boháčových dveří a jí drobtý, které spadnou z jeho stolu, po celém těle má rány a přicházejí psi, aby mu je lízali. Je to pochmurný obraz poníženého a pokořeného člověka.

Scéna vyzní ještě dramatičtěji, když vezmeme v úvahu, že chudšas se jmenuje Lazar; jméno plné příslibů, jež doslova znamená „Bůh pomáhá“. Nejedná se tedy o anonymní osobu, ale má přesné rysy a představuje se jako jedinec, s nímž se pojí jeho osobní historie. Zatímco pro boháče je jakoby neviditelný, nám se stává blízký a získává svou tvář. A jako takový je darem a neocenitelným bohatstvím. Je to bytost, která je chtěná, milovaná a na niž Bůh pamatuje, i když ve své konkrétní situaci je jako lidský odpadek.

Lazar nás učí, že druhý člověk je darem. Správný vztah s lidmi spočívá v tom, že s vděčností uznáváme jejich hodnotu. Ani chudšas u boháčových dveří není obtížnou překážkou, ale představuje pro nás apel k obrácení a ke změně života. První výzvou, kterou nám toto podobenství předkládá, je otevřít dveře svého srdce druhému člověku, protože každý člověk je darem, ať už je to náš soused nebo neznámý chudák. Postní doba představuje příhodný čas pro to, abychom otevřeli dveře každému potřebnému a poznali v něm nebo v ní Kristovu tvář. Každý z nás potkává na své cestě někoho takového. Každý život,

jenž nám jde naproti, je darem a zaslouží si přijetí, úctu a lásku. Boží slovo nám pomáhá otevřít oči, abychom přijímali život a milovali ho, především když je slabý. Abychom však mohli takto jednat, je potřebné vzít vážně i to, co nám evangelium odhaluje o onom boháčovi.

2. Hřích nás oslepuje

Podobenství je nesmlouvavé ve způsobu, jímž ukazuje rozporuplnou situaci, ve které se nachází boháč. Na rozdíl od Lazara je to osoba beze jména a je označen pouze jako „boháč“. Jeho hojnost se odráží v šatech, jaké si obléká, a v jejich v přehnaném přepychu. Šarlat byl totiž velice ceněný, více než stříbro nebo zlato, a proto byl vyhrazen božstvím a králům. Kment byl zvláštní lněné plátno, které dodávalo oděvu téměř posvátný charakter. Bohatství tohoto člověka je přehnané i proto, že je navyklý každodenně se předvádět: „Každý den pořádal skvělou hostinu“. V něm se dramaticky ukazuje porušenost způsobená hříchem, která se uskutečňuje ve třech následujících výrazech: v lásce k penězům, v marnosti a v pýše.

Apoštol Pavel říká, že „kořenem všeho zla je láska k penězům“. Ta je hlavním motivem korupce a zdrojem závisti, hádek a podezírání. Peníze nás nakonec mohou ovládat a stát se tyranským idolem. Místo toho, aby se nám peníze staly nástrojem služby pro konání dobra a vytváření solidarity s druhými, mohou nás i celý svět zotročovat logikou sobectví, jež nenechává prostor lásce a je překážkou pro mír.

Podobenství nám také ukazuje, že boháčova nenasytnost ho vede k marnivosti. Jeho osobnost se realizuje v okázalosti a v tom, že předvádí druhým, co si může dovolit. Okázalost však zakrývá vnitřní prázdnotu. Jeho život je uvězněn ve vnějškovosti a v té nej povrchnější a nejvíce pomíjející existenční dimenzi.

Nejvyšším stupněm morálního úpadku je pýcha. Bohatý člověk se obléká, jako by byl králem, předstíraně se chová, jako by byl nějakým bohem, a zapomíná, že je obyčejným smrtelníkem. Pro člověka zkaženého láskou k bohatství neexistuje nic jiného než jeho „já“, a proto lidé kolem něj jsou mimo jeho zorný úhel. Připoutanost k penězům plodí určitý druh slepoty: boháč nevidí hladového chudáka, posetého ranami a vyčerpaného svým ponížením.

Když se díváme na tuto postavu, chápeme, proč evangelium tak ostře odsuzuje lásku k penězům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, anebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu“ (Mt 6,24).

3. Slovo je darem

Evangelium o boháči a chudém Lazarovi nám pomáhá, abychom se dobře připravili na blížící se Velikonoce. Liturgie Popeleční středy nás vyzývá, abychom prožili podobnou zkušenost, jakou velice dramatickým způsobem prožívá i ten boháč. Když nám kněz označuje čelo popelem, opakuje slova:

„Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“. Boháč i chudák umírají a hlavní část podobenství se odehrává na onom světě. Obě postavy najednou objevují, že „nic jsme si přece na svět nepřinesli a nic si z něho také nemůžeme odnést“ (1 Tim 6,7).

I náš pohled se upírá k onomu světu, kde boháč vede dlouhý rozhovor s Abrahamem, jehož nazývá „otcem“ (Lk 16,24.27), a tak projevuje svou příslušnost k Božímu lidu. Tento detail ukazuje jeho život v ještě větší rozporuplnosti, protože až dosud nebylo řečeno nic o jeho vztahu s Bohem. Ve skutečnosti neměl Bůh v jeho životě žádné místo a jediným bohem si byl on sám sobě.

Až uprostřed muk onoho světa poznává boháč Lazara a přál by si, aby trochou vody zmírnil jeho bolesti. Skutky, jaké požaduje od Lazara, jsou podobné těm, které měl sám boháč vykonat, ale nikdy je nevykonal. Abraham mu tedy objasňuje: „Ty ses měl dobře už zažíva, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje a ty zakoušíš muka“. Na onom světě se znovu nastoluje určitá rovnost a bolesti života se vyvažují dobrem.

Podobenství přináší svým pokračováním poselství všem křesťanům. Boháč, jehož bratři ještě žijí, prosí Abrahama, aby k nim poslal Lazara s napomenutím; ale Abraham mu odpovídá: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou“. A na boháčovu námitku reaguje: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých“.

Tím vystupuje na povrch boháčův pravý problém: kořenem jeho zla je to, že nenaslouchal Božímu slovu; to ho dovedlo až tam, že už nemiloval Boha, a tedy pohrdal bližním. Boží slovo je živou silou, schopnou vyvolávat v srdcích lidí konverzi a znovu je nasměrovat na Boha. Zavírat své srdce před darem Boha, který hovoří, má za následek, že se srdce uzavírá daru, jímž je bratr.

Drazí bratři a sestry, postní doba je příhodným časem pro to, abychom se obnovili setkáním s živým Kristem ve slově, ve svátostech a v bližním. Kéž Pán – který během čtyřiceti dní na poušti překonal pokušitelovy nástrahy – nám ukáže cestu, po níž máme jít. Kéž nás vede Duch Svátý, abychom šli po cestě obrácení a znovu objevovali dar Božího slova, abychom byli očištěni od hříchu, který nás oslepuje, a sloužili Kristu přítomnému v potřebných bratřích. Povzbuzuji všechny věřící, aby vyjádřili tuto duchovní obnovu i svou účastí na postních aktivitách, které v různých částech světa pořádá mnoho církevních organizací s cílem posilovat kulturu setkání v jediné lidské rodině. Modleme se jedni za druhé, abychom skrze svou účast na Kristově vítězství dokázali otvírat svoje dveře slabému a chudému. Pak budeme moci v plnosti prožívat velikonoční radost a svědčit o ní.

Ve Vatikánu 18. října 2016

svátek sv. Lukáše, evangelisty

FRANTIŠEK

28. ledna zemřel P. Radim Hložánka, vězeň komunismu a rodák z Petřvaldu u Nového Jičína. (více - viz. poslední stránka OSOBNOSTI)

1. února olomoucký světící biskup Josef Hrdlička, který před dvěma týdny dovršil věk 75 let, byl ke dnešnímu dni zproštěn úřadu. Podle prohlášení tiskového střediska Svatého stolce dnes papež František přijal rezignaci, kterou biskup Hrdlička ve shodě s kanonickým právem podal v uplynulých měsících.

1. února ve dnech 30. ledna až 5. února se konalo v Angole setkání předních afrických a evropských katolických teologů. Na pozvání arcibiskupa z Luandy a prezidenta katolické biskupské konference Angoly Mons. Filomena Diase na konferenci vystoupil s jedním z hlavních referátů český teolog a nositel Templetonovy ceny Tomáš Halík.

14. února prvním mučednictvím lidí na východní Ukrajině je mezinárodní mlčení. Obyvatelé se zde cítí opuštěni, výjimkou byla sbírka, kterou loni vyhlásil papež František. Uvedl to papežský nuncius Claudio Gugerotti, který ve dnech 14. a 15. února východ země navštívil.

15. února pope Francis insisted that indigenous groups must give prior consent to any economic activity affecting their ancestral lands, a view that conflicts with the Trump administration, which is pushing to build a \$3.8 billion oil pipeline over opposition from American Indians.

17. února někdejší americký diplomat slovenského původu Michael Novak zemřel ve věku 83 let. Katolický filozof je průkopníkem ekonomického myšlení v teologii a jedním z vůdců diskuse o sociální spravedlnosti.

19. února afternoon, the pope Francis chats with children.

Question: ... the most difficult point of your life?

Pope Francis: Yes, there were some difficult moments. I had some difficult times with my health. When I was 20, I almost died of an infection; they removed part of a lung ... but the Lord led me forward. And then, the difficult moments we all have, all of us, in life. Be attentive to this! Life is a gift of God, but in life there are awful moments, there are difficult moments that one must overcome and go forward. I had so many, as all people do. But I remember this sickness at 20, and I had other difficult ones. But I'll say this: life was not easy for me. I ask you: for all, for people, is life easy in general? ["No"]. Are there difficulties in life? ["Yes"] Always! There are and there will be. But one must not get scared. Difficulties are overcome; one goes forward, with faith, with strength, with courage! But are you not courageous ... Are you or not? ...

20. února italská řeholnice Candida Belottiová se dnes dožila 110 let. K výročí jí poblahopřál i papež František. V čem spočívá tajemství její dlouhověkosti? Naslouchat Kristovu hlasu, odpovídá členka Kongregace služebnic nemocných svatého Kamila.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci březnu:

Elen Samek 1. března, Helena Kočicová 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Věra S. Kolasa 11. března, Dr. George Švejda 12. března, Růžena Daněk 14. března, Josef Daněk 16. března, František Fojtík 17. března, Tony Kočica 20. března, Irma Doskočil 23. března, Anna Hnizda 24. března.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli:

Elen Samek, Emil Pavelek; Pat a Ed Babor; Msgr. Emil Wcela, biskup; Barbara Brakman; Věra Kolasa; Helen Otýpka; Hedvika Krátká; St. John Nepomucene parish, Cleveland, OH.

úmysly mší svatých v měsíci březnu 2017

datum	úmysl	dárce
1. března	Za Ivanku Berger Kowalyk.	J. a B. Kowalyk
2. března	Za zemřelou Libuši Širokou.	rodina
5. března	Za zemřelého manžela Jiřího Krátkého.	H. Krátká s rodinou
7. března	Za zemřelou Ludmilu a Václava Sedláčkovy.	Libuše Král
9. března	Na poděkování za dar života.	Věra Kolasa
12. března	Za Marii a Štefana Kowalyk a celou rodinu.	J. a B. Kowalyk
15. března	Za zemřelou Dagmar Čermákovou.	Zdenka Rosenberg
16. března	Za zemřelého Romana Smolíka.	Libuše Král
18. března	Za zemřelého manžela Stanley Mergla.	Irene Mergl
19. března	Za zemřelého manžela Josefa Zolmana.	Jar. Zolmanova
22. března	Za Aničku a Jirku Kořeňovských a dceru Marii.	J. a B. Kowalyk
23. března	Za zemřelého P. Josefa Kadlece, SJ.	manželé Sádlíkovi
26. března	Za zemřelého Jiřího Dubna.	Paul Weirich
29. března	Za zemřelého Jana Kačmara.	rodina Hnízдова
31. března	Za zemřelou Natálii Kolářovou.	Pavel Pecháček

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>

Narodil se v Petřvaldě na Moravě, v okrese Nový Jičín, v rodině horníka. Na gymnáziu ve dvaceti letech maturoval v Ostravě, do konce války pak pracoval jako zámečnický a po válce učiteloval v Jistebníku nad Odrou. Po vojenské prezenční službě vstoupil v roce 1948 do kněžského semináře v Olomouci, kde se zapojil do pastoračního kroužku Vladimíra Neuwirtha. Po druhém roce studia byl seminář a teologická fakulta zavřena a všichni bohoslovci i novokněží povoláni na vojnu k oddílům PTP, aby tři a půl roku pracovali na vojenských stavbách. Netýkalo se to těch, kdo měli vojnu odslouženou.

Pak pracoval u vodních toků a meliorací v ostravském kraji jako stavbyvedoucí až do roku 1961, kdy byl zatčen a v druhém procesu se členy sekulárního „Společenství“ odsouzen k 11 letům těžkého žaláře ve Valdicích. Pracoval tam s celou elitou zavřených biskupů, profesorů, představitelů řádů a horlivých kněží. Po amnestii za dva a půl roku byl propuštěn, jako soustružník pokračoval ve studiu teologie; poučen, že cesta ke kněžství nevyžaduje komunistický souhlas, tajně dostudoval a v dubnu 1967 byl kardinálem Štěpánem Trochou vysvěcen na kněze. Světitel se v roce 1968 vrátil do své diecéze a hned jej povolal do služby, takže od 1. listopadu nastoupil jako kaplan do Mostu.

V roce 1977 byl po smrti faráře přeložen do Hoštky u Roudnice nad Labem. Nové působení nábožensky vlažné umožňovalo aspoň opravovat kostely v Hošce, ve Vetlé a okolí, takže se mohl více věnovat rozmnožování náboženské literatury ve velkém pod vedením přátel z vězení otců Oty Mádra a Josefa Zvěřiny. V roce 1981 byl zatčen a odsouzen. Ve vyšetřovací vazbě v Litoměřicích byl půl roku s Martinem Jirousem, ve výkonu trestu na Borech pak s Václavem Havlem a Františkem Lízou, všichni byli členové z Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Tam, stížen 10. 11. 1982 infarktem srdce, byl hospitalizován, podmíněčně propuštěn domů, ale protože dále rozmnožoval literaturu, byl opět za tři roky zatčen, ale soud už byl odročen na neurčito.

Jako důchodce se dožil konce totality a téměř sedmašedesátiletý nastoupil jako farář do Kostelce u Kyjova a Vlkoše. Pak od r. 1991 byl farářem v Mistříně a k tomu od roku 1992 administroval tři roky Milotice s opravou tamější fary. Přitom od roku 1993 osm let byl děkanem kyjovského děkanátu. Rok nato byl jmenován čestným kanovníkem kroměřížským. Šestaosmdesátiletý se, spolu se svou sestrou, přestěhoval na faru do blízkých Skoronic. Léta nemoci (od poloviny roku 2014) pak prožil v nemocnici na Malém Valu v Kroměříži, v Sanatoriu Topas ve Vizovicích a klášteře sester křížových v Kroměříži.